

Nika D., 8.B

Jedne večeri kada je nebo bilo neuobičajeno tamno, u pustoj ulici čuli su se samo koraci mojih cipela. Išla sam do knjižnice par ulica dalje od mjesta gdje živim. Zapravo je bilo neuobičajeno tiho za ovaj dio grada. Knjižnica nije bila još dugo otvorena pa sam se morala požuriti. Ušla sam i ozvučilo se meni jako poznato zvonce. Pozdravila sam knjižničarku i laganim koracima krenula u loše osvijetljeni dio knjižnice gdje su se po mojem mišljenju držale najbolje knjige. Toliko pameti prekrivene prašinom na tako malo polica. Uzela sam prvu knjigu fantastičnog žanra, sjela na hladan pod i počela pogledom letjeti preko riječi dok su mi misli pomno predočavale svaku scenu. Crnilo. Čuo se snažan udarac koji me probudio. Nisam ni shvatila da sam zaspala na ovom neudobnom podu. Izgleda da je udarac koji sam ranije čula proizašao od knjige koju sam našla na podu. Krenula sam prema prednjem dijelu knjižnice, s knjigom koju sam dignula s poda u ruci, samo da bih shvatila da knjižničarke nema, a vrata su zaključana. Znala sam da je knjižničarka imala puno godina, no nisam očekivala da će zaboraviti mene. Nisam znala što učiniti. Izvadila sam mobitel iz džepa kako bih pozvala po pomoć, ali u tom trenutku čuh plač. Ne bilo kakav plač, to je bio plač djeteta. Srce mi je počelo lupati, ali noge su me vodile sve bliže mjestu odakle je zvuk dolazio. Skrenula sam iza polica i našla se ispred sklupčanog dječaka koji je rukama obujmio noge te glavu stavio na koljena plačući. Nije mi bilo jasno sanjam li još ili je on stvaran. Polako sam mu se približila, sjela pored njega i stavila svoju ruku na njegova leđa.

Jesi li dobro? Upitala sam ga.

Dječak je podignuo glavu gore i pogledao me sa suznim očima.

Ne, kako bih mogao biti dobro? Vlastita me knjiga izbacila, a ne znam kako se vratiti.

Nisam ništa razumjela pa sam samo ostala gledati u tog malog dječaka zlatne kose i nebeskoplavih očiju. Kada je shvatio da ga ne razumijem prstom je pokazao na knjigu koju sam držala u ruci. Okrenula sam knjigu na naslovnu stranu i vidjela da velikim crnim slovima piše

ANTOINE DE SAIN EXUPERY

"MALI PRINC"

Protrljala sam oči misleći da sanjam, ali ne, dječak je još uvijek bio ovdje gledajući me kristalnim očima kroz koje kao da si mogao vidjeti njegovu dušu koja je bila plaha, no u isto vrijeme se činila tako snažnom i odlučnom. Zato što nisam imala ništa drugo raditi u ovoj knjižnici, a nisam dječaka mogla ostaviti, započela sam razgovor kako se ne bi osjećao osamljeno i kako bih saznala malo više o njemu.

Možeš li mi pomoći? Iznenada me upitao. **Imam prijatelja koji je sa mnom bio u dimenziji te knjige, no pretpostavljam da je sada u ovom svijetu. Želim ga pronaći, ali vaš je planet toliko velik da jednostavno ne znam odakle početi. I također moram pronaći nekoga tko će mi pomoći vratiti se u moju dimenziju.**

Ali kako bih ti onda ja mogla pomoći?

Ne znam, možda ako zajedno dovoljno jako vrisnemo njegovo ime, moj će se prijatelj odzvati.

Mislim da to neće ići tako. Hmm... upravo došla na jednu odličnu ideju. Mogla bih te intervjuirati i zainteresirati ljude tvojim životom i osobnim mišljenjima i u priču možemo ubaciti i tvog prijatelja i potražiti pomoć da se ti možeš vratiti u knjigu. Možemo snimiti video pa staviti na Internet ili možemo probati staviti intervju u neke novine.

Ako ti misliš da će nam odrasli pomoći, onda ću ti probati vjerovati.

Kako se zoveš?

Zovem se Mali Princ.

Aha...Zanimljivo ime. Znači ako sam te dobro shvatila ti si iz ove tu knjige.

Da, u tom svijetu se nalazi moj asteroid B-612.

Mhm...u redu...razumijem. Prvi put mi je palo napamet. A što ako on govori istinu? Sigurna sam da znaš nekog u "ovom svijetu". Zar nemaš obitelj?

Ne, ti ne razumiješ, ja nisam s ovog planeta. Ja nemam obitelj. Uostalom, ne želim biti povezan s nekim tako površnim, oholim i nerazumnim poput odraslih osoba.

**Počelo me sve više i više zanimati što se ovom dječaku događa u glavi.
Ovo će biti zanimljivo. Pomislila sam.**

Izgubljeni lik knjige u potrazi za izgubljenim prijateljem i pomoći.

ODRASLIMA DJECA SVE TREBAJU OBJAŠNJAVATI

Danas mi se na podu gradske knjižnice pridružio Mali Princ. Upravo smo se prvi put upoznali i odlučili napraviti neočekivani intervju. On je nekom slučajnošću ispao iz knjige i ne može se vratiti pa, ako se itko razumije u nešto takvo, neka nam se javi. Uspjela sam ga površno upoznati. Dakle Mali Princ nam se pridružio iz svoje dimenzije koja se nalazi u knjizi koja nosi isto ime kao i on. Iz te knjige došao je s asteroida B-612. Daljnje informacije će nam dati on sam. Ispitivat ću pitanja u nadi za upoznavanjem njegove osobnosti i mišljenja o pojedinim temama.

Dok smo ranije razgovarali, spomenuo si da su sve odrasle osobe, citiram, površne, ohole i nerazumne. Kako to misliš? Zar da su sve odrasle osobe loše?

Mislim točno onako kako sam rekao. Odrasli su umovi ograđeni sa četiri zida bez prozora i zazidanim krovom. Tamo nema svjetla, mašte, razumnosti, znatiželje, samo brojevi, pa još brojeva, pa još, pa još, nikada im nije dosta brojeva i nikada im ne dosade Njihova želja za brojevima je beskonačna kao i broj pi. Oni ne znaju što znači biti slobodan ili kako sanjariti. Djeca im pokazu oblake i kažu vidi, vidi pa to je dinosaur na biciklu. A oni će na to, ma kakve to gluposti zboriš, nemoj da te netko čuje, oblaci su samo vidljive nakupine vodenih kapljica, ledenih kristala ili smjese kapljica i kristala, koje lebde u Zemljinj atmosferi. Djeca kažu kad budem velik, ostvarit ću sve svoje snove, a onda im odrasli kažu život ne ide kako ti odlučiš, a snove je jako teško ostvariti tako da se ne nadaj super životu u kojem ćeš raditi sve što poželiš. Samo zato što oni sebi nisu bili dovoljni da ostvare snove, zašto bi morali djeci uništiti zadnju iskru nade, sreće i mašte.

Jako zanimljivo stajalište imaš, ali ako ti nikada nisi upoznao odraslu osobu, budući da si iz druge dimenzije, kako znaš da su sve loše i obuzete brojevima kako ih ti opisuješ?

Zapravo i kod mene se mogu pronaći takvi ljudi. Oni koji žele vladati svime, oni koji žele biti u centru pažnje i samo slušati pohvale po cijele dane, oni koji samo broje brojeve i nikada ne prestaju, oni koji se opijaju misleći da će to riješiti probleme njihovog života.

Znači, ti misliš da su svi ljudi zlobna bića te da jako loše utječu na djecu?

Većina njih da, no uvijek se mogu naći ljudi koji su drukčiji. Oni koji vrijedno rade za dobrobit ostalih. Takvih ljudi nema puno i rijetki su, zato ih treba poštovati i znati koliko su važni. Kao primjer moj prijatelj kojeg sam upoznao u pustinji. On mi je nacrtao ovcu u kutiji, zato što je on sam izvan kutije

ako razumijete što želim reći. Ljudi kojima glave nisu zakopane u kutiji, stoje postrance i gledaju kako im ljudi kojima glave jesu u kutiji pokušavaju napuniti mozak hrpetinom gluposti i neistinitih priča.

Osjećam veliku mržnju prema odraslima s tvoje strane. Što ako se netko uvrijedi?

Zašto bi se netko uvrijedio? Neka mi netko pokuša reći da nije istina. Imam ja iskustva s takvim ljudima. Pesimističnost im je najdraži dio njihove osobnosti. Njima je sve tako kristalno čisto, a zapravo zamagljeno, prljavo i zamrljano lošim sjećanjima i željom za slavom i novcem. Hodaju uokolo sretni što im je priroda dala oči da gledaju, ali svejedno ne vide. Imaju uši, ali ne čuju. Imaju osjećaje, ali ne osjete.

Što bi takvi ljudi trebali učiniti?

Ako su već preduboko, ne znam što bi im moglo pomoći, ali uvijek mogu pokušati vratiti se u vrijeme kada im glava nije bila napunjena materijalizmom i lažnim idolima. Djetinjstvo. Umjesto da se djeca ugledaju na odrasle, odrasli bi mogli puno stvari naučiti od manje djece. Mislim da je njihov najveći problem stres i želja za mržnjom. Svi trebaju uzeti korak unatrag i razmisliti o njihovoj svrsi u životu. Trebaju pogledati u nebo i reći eno patke ili možda eno snjegovića na koturaljkama kako jede sladoled. Svi bi pokatkad trebali zatvoriti oči i vidjeti tko su oni zapravo. Mi smo moćne osobe. Mozak nam tjera vodu na oči i pamtimo stvari otprije 10 godina kao da je bile jučer. Pa ako netko kaže da ne može vidjeti ništa od crnila zagađenog zraka, laže. Ne postoji sumoran završetak nečije priče.